

LA TUIES

—Què? T'agraden aquests apunts?
 —Sí. Trobo que detalls no n'hi manquen...

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUEMAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

NOTAS LOCALES

Próximamente se lanzará al mercado un nuevo aparato que, como se dice vulgarmente, vendrá a llenar un vacío en las exigencias de la vida moderna. Se trata de un taxímetro que, aplicado en los muelles de los somiers, registrará con la máxima perfección todas sus vibraciones.

De esta manera, los clientes de los establecimientos de regocijo no tendrán que pagar según los precios de una tarifa única y caprichosa, sino en lógica y justa proporción al esfuerzo desarrollado. Realmente, hasta ahora, era sencillamente injusto que una señora de casa de doña María la Brava, se pasara sus dos buenas horitas y cobrara igual precio que una dama que se quitaba el trabajo de las manos (es un decir) en veinte minutos justos.

Una Federación de Alquiladoras de Taxis Amorosos está ya en formación, y repartirá carnets con derecho a descuento. Forman la Junta, la Mamá, la Emilia, la Agustina y, en calidad de asesores, han sido nombrados el "Manco" y el señor Ugarte.

學 學 學

Parece un hecho el próximo establecimiento de un vivero de merluzas en las cercanías de nuestro puerto.

El vivero no estará lleno de agua, como pueden creerse nuestros lectores, sino de vino tinto, que es el que va mejor para desarrollar merfuzas.

Se ha inaugurado con gran éxito en la "Sala Mandra", la exposición de obras realistas debidas a la paleta de la señorita Inés Perada.

Aunque dicha artista sea de Socuéllamos, lo de la paleta no es ninguna alusión, porque la muchacha está muy pálida y hace de aquello más ojeras, de resultas de tener el novio de viaje, de manera que en tal caso sería una paleta con muy malos colores. "La segunda ama" es uno de los lienzos que menos nos ha gustado. En cambio, descuella por su originalidad una pintura campestre que se titula "Un pajar con paja nueva".

El cuadro "La niña y el obelisco", es también de un realismo enternecedor. Según nuestras noticias, dicha obra ha sido ya adquirida con destino al Museo Artístico de la Chelito.

* * *

Según noticias que acabamos de recibir por nuestro hilo especial (el único que nos queda), en varios puntos de Europa han caído abundantes nevadas.

Los barcos que cruzan los Alpes Suizos han tenido que suspender sus salidas, por hallarse cerrados los puertos.

Ha regresado de París, después de dos meses de viaje comercial en busca de las novedades de la temporada, la directora del taller "Modas Raquel", cuya especialidad en juegos de cama es

bien conocida del público
barcelonés distinguido y
refinado.

Con tal motivo, los floreros están mustios, porque ya no pueden hacer tanta grimegia con las operarias de tan acreditado establecimiento.

■■■■■■■■■■

NOTAS DE SOCIEDAD

Ayer se examinó de matemáticas con un éxito extraordinario, el hijo menor de los señores Regúlez, que estudia para dentista. Ustedes se extrañarán de que un dentista tenga que estudiar matemáticas, ¿verdad? Pues, no tienen por qué. ¿No ven que un dentista ha de saber extraer raíces?

三 三 三

Ha sido solicitada para el distinguido joven y comerciante en alcachofas don Teodomiro Piqué, la alba, manicurada y traviesa mano de la hermosa señorita María Coll. El enlace de la pareja Coll de Piqué, tendrá lugar en el próximo mes de junio. La fecha del divorcio no ha sido fijada todavía.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ESPECTACLES

— GRAN TEATRE —
ESPANYOL

COMPANYIA
SANTPERE - BERGES

Continúen amb gran èxit
les representacions de
**UN BARRET QUE MAI
VA SOL**

Dissabte:
Estrena del sàinet en tres
actes de
N'Alfons Roura
(Duvinyals)

EL REI DEL XOTIS

Salíó para Guantánamo (Cuba), el acreditado comerciante señor Saballudo. Aunque dice "catredal", "frábica", y "esmoquis", allá en Cuba, como tiene muchas propiedades, es un hombre de ingenio.

[illegible]

CÓRRESPONDENCIA

Un noctámbulo. — ¿Conque usted no sabe en qué se parece una madrugada en Villa Rosa a un melón? Pues, ¡muy sencillo! En que ambas cosas terminan en tajadas.

Escritor futurista. — Usted demuestra muy buenas condiciones para esta clase de trabajo. Por ejemplo, eso de que diga que la sal de las chicas de casa de la Mamá es sal potásica, nos ha parecido una verdad química más grande que el dedo de Colón.

Amante apasionado. — Creemos sinceramente que para escribir una declaración amorosa, la mejor pluma es la de ganso.

— Uno que tiene "spleen".
— Lo más práctico para estos casos, es que se compre usted un "Kodak". ¡Así no se pasará la vida sin objetivo!

[illegible]

TEATRE COMIC

La famosa revista

YES - YES

La revista de les
magnificències

OUI - OUI

El millor espectacle de
Barcelona

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOURS

feia escriure i el representava, hi guanyaria molts calers.

Però no va amb això l'objecte d'aquestes ratlles, sinó a un cartell que va sortir a la pantalla i que ens va cridar l'atenció.

Es un dibuix on es llegeix amb lletres grosses: "Intermedio".

I, sabeu quin és el motiu principal del cartell?

Un cap de dona, agegut, i un altre d'home, al seu damunt, petoneixant-se. La posició dels caps no deixa el més petit dubte respecte a la dels respectius cossos.

Les xamoses damisel·les que van al "Kursaal", deuen pensar, en llegir el cartell, que aquell intermig és un intermig la mar d'agradós...

El debut d'en Peret

AIXO, que sembla el títol d'un vodevil d'aquells que fan al "Pompeya" o al "Ba-ta-clan", és quelcom més seriós que tot això. Es tracta, res menys, que del debut d'un amic nostre, ateneïsta, periodista, jurista i altres coses que acaben en ista, que es va posar la toga i el birret per primera vegada dilluns passat.

Quan, a la tarda, l'home va comparèixer, com de costum, a la penya on es reuneixen varis companys, va explicar, amb tots detalls, les incidències de la vista en la què havia debutat com advocat defensor.

—Tot ha anat molt bé — va dir —. L'informe m'ha sortit regular; per ésser el primer, els companys m'han felicitat. Sembla que el tribunal fallarà a nom del meu defensat...

Callà un moment i després afegí:

Padrinetes de guerra

DOS catalans que són al Terc, ens escriuen demanant-nos una padrineta de guerra que els hi escrigui alguna lletra romàntica de tant en tant, acompanyada d'una paquetilla o d'una llangonça.

Es diuen Joan Perals, Quarta Bandera, 11 companyia Terc, segona legió, Alhucemas, i Joan Català, Comandància d'Artilleria (Ceuta), destacada a Monte Palomar, Alhucemas.

No ens especifiquen si les volen rosses, morenes, altes, baixes, primes, groixudes o de quina manera. Això ens fa suposar que en qüestió de femelles, els dos eixerits soldadets no tenen gustos especials.

Espavil·leu-vos, doncs, llegidores, i si vos queda un petit buit al cor i uns centimets al moneder, recordeu-vos d'aquests dos barcelonins que estan lluitant contra "el infiel marroquí".

L'agradable intermig

DIUMENGE vàrem anar al "Kursaal" a veure "Siete años de epidermia". Es tot un vodevil "espanyolesc", i creiem que en Santpere, si se'l

—Només em sap greu una cosa: no haver-me pogut posar una toga i un birret blancs, amb una flor de taronger al pit, per celebrar el debut...

Llegint els successos...

TROBEM la gasetilla següent:

"Por mordedura de perro fué auxiliada en el dispensario de la calle de Sepúlveda María Conesa, de tres años de edad, habitante en la calle de Roig, 18."

Maria Conesa? De tres anys? Serà aquella cupletista revinguda que feia aixecar els ànims, fa un parell d'anys, al teatre de Barcelona, cantant-nos allò de la "Sandunga"?

Ai, l'angelet de Déu!

Els pantalons "Oxford"

SEMBLA que allò dels pantalons amples no prosperarà pas, almenys a la nostra ciutat.

Sobre tot, des de que s'ha divulgat que el seu origen està en cert retrat del senyor Oscar Wilde.

L'altre dia parlàvem d'aquest assumpte amb un cafeter.

—Veu? — ens digué —. Jo trobo que no està bé que a n'aquests nois els hi prenguin el pel perquè van abillats d'aquesta manera.

—Home, veurà...

—Què veurà, ni què deixarà de veure! Tan bé que m'anaven per arregar tota la pols i estalviar-me d'escombrar l'establiment...!

L'hortolà de Sant Boi

LES TEMENCES DE L'ENGRACIA

L'ENGRACIA, aquella tarda, estava fonamentalment preocupada. La seva xamosa carona tenia una expressió lènguïda d'abatiment. Deixada anar damunt d'una "chaise-longue",

—Com t'agraden més, Rosalia, groixuts o prims?

—Tu diràs, beneit!

llegia distretament la "Pequeña", quan la minyona va anunciar:

—Senyoreta... Hi ha la senyora Emília.

La senyora Emília era una dama, casada des de feia molts anys, però que tenia un cap més verd que el plomatge d'un lloro autèntic. Malgrat portar-li a l'Engràcia més de deu anys, tenia amb ella una veritable intimitat i totes dues es tutejaven.

—Hola, noia! — digué l'Engràcia —. Quin bon àngel t'envia per aquests barris?

—Mira... Res... He passat per aquí davant, he vist llum al saló i he suposat que aquesta tarda t'havies quedat a casa...

—En efecte. Surto molt poc... I menys encara avui, que estic molt preocupada!

—Què et passa, filla meva. De qui es tracta? Del teu marit?

—D'ell, en efecte. Tinc una por!

—De què?

L'Engràcia es va recolzar a la "chaise-longue" i, baixant la veu, respongué a la seva amiga:

—De que conegui que el seu amic Gustau l'ha vingut a veure fa una estona...

Van Tresca

NO ES TRACTAVA DE TREURE...

JA feia tres anys que l'Andreu festejava amb la Carlota. Els pares del xicot, que eren gent d'allò més ordenada, no veien amb gaire gust aquelles relacions. "Si t'agrada — li deien — casa-t'hi d'una vegada, i si no t'agrada, deixa-la estar i no li facis perdre més temps." Això, com vostès veuen, era una cosa molt ben pensada, però ni l'Andreu es decidia a portar a la xicota de cap a la vicaria, ni ella, per altra part, semblava tenir-ne gaire presa.

—Però, home! — digué un dia, ja cansat d'insistir, el pare de l'Andreu —. Acaba d'una vegada l'assumpte d'aquestes relacions! No sé pas què en treus d'anar fent el ximple pel carrer amb aquesta xicota!

—Ja veurà, pare — va respondre llavors el xicot — de treure, no en trec res, això és veritat, però consti que jo tampoc hi vaig precisament per treure...

F. Orrolla

LA VERITAT ABANS QUE TOT

LA Riteta estava malalta. Tenia migranya i cruiximent d'ossos. La mare, que se l'estimava molt, li havia aconcellat al matí:

—Queda't al llit, nena, i no menjis, que això és un cop d'aire i, en aquests temps, s'hi té d'anar amb molta cura.

—Però, i en Daniel? — interrompí la noia.

En Daniel era el seu promès. A la noia se li va ocórrer de seguida que ella no podia estar un dia sense veure en Daniel, ni en Daniel un dia sense veure a n'ella. De què havia d'anar a treballar al taller de capells de senyora, on feia de fadrina, naturalment, no se'n va recordar.

Però la mare va trobar solució de seguida.

—No tinguis engúnia per en Daniel, dona. Jo li telefonaré al despatx que tu no et trobes bé, i al vespre, en sortir del treball, ja et vindrà a veure. Es clar! Ella no pot estar sense el seu estimat! La gata maula!

—Sí! — contestà la noia —. Però tu no vens d'entregar la feina fins a quarts de nou i en Daniel plega a les set! Només el podré veure un moment!

—També ho arreglarem això, dona — digué altre cop la vella que, com que tenia la mànegua molt ampla de seguida ho arreglava tot —. Li donaré la clau a la portera i, quan ell vingui, que li dongui.

La dona se'n va anar a mitja tarda a portar al magatzem la roba blanca que feia durant les estones que li deixaven lliures els quefers de la casa i, quan va tornar, la noia es queixava de què la migranya li havia augmentat i que estava molt enfebrida.

—Es clar! — digué —. Deus haver fet algún disbarat! A lo millor, t'has aixecat per qualsevol

cosa, t'has refredat més, i ara, feina per ta mare per fer-te aigües calentes i fregues al cos.

—No, mama, no! — va protestar la Riteta —. M'he estat tota la tarda al llit!

—Vols dir que no t'has mogut?

—No, mama: no m'he mogut gens, gens...

En Daniel, somrient, mirava a les dugues dones, mentres la disputa seguia la seva via, sostenint cadascuna la seva afirmació. Aneu a sapiguer qui deia la veritat!

T. Rapella

LA VISITA

EN aquest món, hi ha dona que té la mania dels autos, d'altres que tenen la dels abrics de pells o dels brillants o dels collars de perles. L'Elvira, dama de preu, esplèndidament entretinguda per un riquíssim fabricant de maons, tenia la dels negocis.

Diners que arplegava, diners que invertia en les coses més inversemblants. Havia comprat marcs, corones, francs, accions de societats fantàstiques que, segons els seus venedors, havien de

—Què et deia ahir el meu marit, després d'haver firmat el correu?

—Que si m'aplicava, aviat em faria poders i podria ocupar el seu lloc i així ell descansaria.

—Així, havem interpretat fidelment els seus desitjos.

donar espatarrants resultats. I, com és natural, no n'encertava ni una.

Cansada d'especulacions bursàtils, la dona es va decantar per les especulacions comercials. Succesivament va comanditar a la seva manicura, a la modista de capells del pis de sota, al sabater que li feia el calçat i a la tocinaire de la cantonada. Sempre, naturalment, amb menys sort que el senyor Pim i Pom quan fa un dels seus famosos discursos.

Un matí, el protector de l'Elvira era al jutjat, on tenia de veure's un plet que sostenia contra cert proveïdor que no li volia complir un contracte, quan va passar un advocat, conegut seu, que duia a la mà un expedient de suspensió de pagaments, per presentar-lo a la secretaria corresponent.

—Què porta aquí? — li preguntà.

—Una suspensió... Es una carnicera...

L'home llegí el nom damunt la carpeta i es va posar a riure.

—De què riu?

—De res, home de res! La ximple de la meua "querida", que s'ha deixat entabanar i hi tenia deu mil pessetes en aquest negoci! Naturalment, les havia pagat jo, però cregui que les dono per ben

perdudes només de pensar el troç de còniam que és l'Elvira!

A la tarda, disposat a fer-hi la consegüent brometa, el fabricant de maons va arribar a casa de l'Elvira, en ocasió que aquesta estava en el quarto de bany.

Entrar, veure-la i posar-se a riure com un beneitò, va ésser el mateix per l'amic de l'Elvira.

—Què tens? De què rius? — li va preguntar ella.

—De res, dona, de res! Que ara si que veig que és veritat el què m'han dit aquest matí, de què tenies el teu negoci a l'aigua!

R. Osk Hetta

EL MODEL

LA Cristina, cupletista de tercera categoria, està sense feina. Com que això dels music-halls va de baixa, i n'hi han dos o tres de tancats, les contractes no abunden i moltes són les noies que s'han de passejar per la Rambla, en espera de temps millors.

Sort que la Cristina té amistats bones. Oh! No s'esverin, que ella és bona noia. Té amistats sense segones de canvi. Un antic habituat del foier on treballava, li ha cercat una feineta agradosa i descansada: model de desnú. Són deu pessetes al dia i tres horetes de treball.

—I què representes tu, en aquest quadre? — li preguntava l'altre dia una companya seva.

—La Veritat — respongué la Cristina.

L'amiga reflexionà un moment.

—I, digues — va preguntar al cap d'una estona —. En el quadre es veu el pou?

Tit Hella

—Veus aquell negre de la guitarra? Conquista la mar de dones per la por!

—Així digues que se les tira de valent!

OH, L'ESTADISTICA!

Al "Equestre", dos socis, l'un solter, l'altre casat, parlaven de la vida cara.

—Vosté raï! — deia el casat —. No ha de pagar les factures de la modista, del sabater, del argenter, de la manicura... Cregui que avui, tot això, costa un ull de la cara!

—Bé! A canvi d'això, vostè també té les seves compensacions... — responia el solter —. Que no és res tenir sempre senyora a la seva disposició?

—Si... Però em costa molt cara. Sap a quan em resulta, segons càlculs que vaig fer l'altre dia, cada estona d'amor que passo amb ella? Trenta dos duros!

L'home escoltava amb atenció i, quan el seu company arribà a la xifra, sense donar-se compte de l'excés de sinceritat que aquella resposta significava, exclamà:

—No li sàpiga greu! Els val!

Kar Tronets

NO ES POT ESSER SINCER

EN Lluïset, el fill gran del senyor Bracons, que ja té catorze anys, estudia batxillerat i, de tant en tant, es permet el luxe, quan arplega algún durot que li dona la seva bondadosa mare, d'anar a passar una tarda amb els companys d'Institut a l'"Edén" o al "Folies".

L'altra tarda, com que no tenia calers, es va quedar a casa a estudiar, recurs forçat a que tenen d'acudir els xicots quan tenen la butxaca buida.

Anem a dir que no va perdre el temps, per això.

La Caterina, la minyona de la casa, una moxa robusta i garrida, filla de pagès i proveïda d'unes exuberàncies que li envejarien moltes noies de ciutat, estava enfilada en una cadira per treure la pols d'uns quadres i mostrava al xicot un panorama que oferia les millors perspectives.

Tan embadalit estava el xicot, que la noia no va poguer contenir-se, en veure'l plantat llarga estona a poques passes d'ella, i li preguntà:

—Em vols dir què és el que estàs mirant, Lluïset?

—No t'ho puc dir, Caterineta — féu el xicot.

—En aquest món, segons diu el professor, hi han vegades que la sinceritat es paga cara...

—I, què vol dir, amb això?

—Que si et digués la veritat, em clavaries una plantofada!

K. Britet

DE RE... TRANSMISSIO

COPIEM del programa de la "Radio Catalana", corresponent al dijous de la setmana passada:

"A las 18: Radiotelefonía femenina: "Modas", por la señorita Pompadour; "Ciencia doméstica", por la señorita Maintenón, ambas del Instituto de Cultura de la Mujer."

Amb això no hi tenim res que oposar. Les senyoretes Pompadour i Maintenón deuen, sens cap dubte, sapiguer moltes coses interessantes que explicar a les nenes radi-escoltes. Però no els hi sembla que el senyor Heusch podria deixar-hi també en aquest programa un lloc per la nostra gentil i dilecta Laura Brunet?

K. Parró

La nostra LAURA BRUNET

En tancar el present número, i sense temps material per portar les galerades a censura, havem rebut de París, on ha anat per airejar-se una miqueta, un dels més formosos treballs de la nostra dilectíssima Laura Brunet.

El publicarem en el següent número i estem segurs que vos en llepareu els dits.

-1407-

—La mama m'ha renyat perquè duc aquestafaldilla curta. Ves quina culpa hi tinc, jo, si és moda? Amb el que a mi m'agradaria una de benllarga!

TOT TE ADOB

EL senyor Punsoda, el tene-
dor de llibres de "La Per-
suasió" (botiga de ro-
bes), era un petit sàtir. Així que
li sobraven uns quants duros, —
i en guanyava bastants, perquè
portava a hores dues comptabili-
tats més — ja estava buscant per
veure si els podia utilitzar per fer
caure alguna virtut.

Va venir Sant Joan i l'home
va recollir uns quants bitlletets.

—Ara és la meva! — va pen-
sar.

I s'acostà a la Carlota, una a-
prenenta que tenia quinze anys
justos, però que ja tenia uns arro-
doniments d'aquells que mareijen
a qualsevol mascle.

Parlaren llargament, aprofi-
tant un moment en que no hi ha-
via ningú a la botiga.

—No pot ésser... No pot ésser
— repetia la nena.

—Et donaré quaranta duros...
i no ho sabrà ningú!

La xicoteta va reflexionar un
instant.

—Fem una cosa — respongué.

— Dongui-me'n cinquanta i ex-
pliqui-ho a qui vulgui!

Tit Hella

—No m'agraden els egipcis... Em molesta el
fum quan me l'empaso...

—En canvi, la Lola se l'empassa com si res.

LES INGENUES D'AVUI EN DIA

UN servidor de vostès, els diumenges que es-
tà avorrit i no té "pase" pel fútbol o pels
bous, se'n va a ballar, com un baranda au-
tèntic, al "Globo". Val pocs centimets, i en aquell
local que sembla un envelopat monumental, s'hi tro-
ba cada raspa i cada filadora de Sant Martí que
val totes les pessetes.

Dijous passat, que era festa, tement la pluja,
me'n vaig anar cap allà, i creguin que no em vaig

avorrir. Vaig cargolar-ne tantes com ne van tocar
—parlo de l'orquestra, eh?—i vaig sortir un xic
suat i cansat, però evocant els deliciosos temps
de la meva — ai! — ja llunyana època de sa-
rauista.

Quan me n'anava Passeig de Pujadas avall,
cap a agafar el tranvia de "circunlació", que diu
la meva bogadera, vaig veure dues "mosquitetes",
com els hi diuen a Sant Martí, molt empolvadetes,
amb el clatellet afaitat i la faldilla curta, que lle-
gien una d'aquestes novel·letes que en diuen blan-

UN HOME QUE ESTA DE SORT

A L carrer de Rosselló, hi ha un carboner que té una filla d'aquelles que creguin que és una veritable llàstima que s'hagi criat entre les sàrries de cok, perquè és una monada.

El tal carboner i jo tenim alguna amistat i jo li compro el carbó per la meva salamandra. L'altre dia vaig anar a pagar-li la darrera factura de l'hivern passat i em va estranyar no veure-hi a la noia.

—I la Merceneta — li vaig preguntar —. Que ha sortit?

—Ja fa dies, que va sortir! — em va respondre el carboner.

—Què vol dir?

—Que m'ha guillat de casa!

—I ara! Com pot ésser, sant cristià?

—No podrà ésser, si vostè vol, però aixís ha estat!

—I amb qui li ha fugit?

—Amb el mosso que em feia el repartiment... Oh! En mig de tot, encara he estat de sort!

—Sí? Per què?

—Perquè varen fugir tots dos un divendres, i aixís, dissabte, em vaig estalviar de pagar la setmanada al mosso...

Sis Tellet

— JUAN — HITÓ —

—Com m'avorriré durant la teva absència, maridet meu! Tindrè por!

—Això rai. Compra't un gos!

ques i que, en realitat, s'haurien d'anomenar liles.

—Escolta — preguntava una d'elles —. Què vol dir, demanar la mà?

—Que ets tonta! — exclamà l'altra —. Sembla mentida que no sàpigues aquestes coses! Demanar la mà, vol dir sol·licitar el consentiment del pares per casar-se amb una noia...

—Ah! — va respondre la primera amb accent desil·lusionat —. Jo em pensava que això era cosa del cine!

K. Arpanta

ELS HONORARIS

E L doctor Cuscunilles, jove, solter, impetuós i d'un temperament digne de don Joan Tenori, va arribar precipitadament a casa dels senyors Crostons. La seva filla es trobava malament, i els pares havien avisat telefònicament al metje que hi anés de seguida.

La noia era al llit, amb una migranya horrible. El doctor la va examinar, potser amb un xic més d'atenció del què la ciència exigia i, després, va estendre una recepta vulgar — un xic d'aspirina

Ella. —: Vols venir, nanu?

Ell. —: I ara! Que no ho veus, que és massa petit?

amb dues o tres drogues més — un cop fet lo qual donà un copet amistós a l'esquena del senyor Crostons, tot dient-li:

—Tranquilitzis... Res, al cap d'avall... Una mica d'indigestió, que es curarà tota sola... Només li he fet aquesta poció a fi de què se li calmi el mal de cap i pugui dormir, després de lo qual, la noia es llevarà d'allò més eixerida...

Si bé la malalta, al cap de dues presses de la medicina que havia ordenat el doctor Cuscunilles, es va trobar molt aliviada, en canvi, aquest, una vegada hagué sortit al carrer, va sentir certa inquietut en la seva sang jove, que tingué de calmar fent un puja i baixa a cert piset del carrer de Casanoves, on tenia una clienta que consentia, en casos de necessitat com aquell, en fer-li un descompte sobre els seus honoraris, del cinquanta per cent.

L'home va sortir al cap de vint-i-cinc minuts amb el cap alleugerit i cinc duros de menys a la cartera, perquè la senyora era de preu. Un cop sentat dintre l'auto que el portava a continuar les visites, començà a reflexionar en la despesa feta, quina causa principal i originària no era altra que la xamosa senyoreta de Crostons.

I aquell semestre — perquè l'autor dels dies de la noia li pagava per mitjes anyades—en el compte que va presentar figurava aquesta partida, que,

tot rient i potser un xic afalagat en el seu amor propi de pare, pagà sense discussió:

"Per calmar l'estat en què em va deixar la senyoreta un dia que tenia migranya, vint-i-cinc pessetes."

Van Tresca

HISTÒRIA DE CAÇADORS

AIXO que els hi vaig a contar és rigurosament verídica i va passar al vedat d'en Claret, situat no gaire lluny del nandulandesc poble de Manresa.

S'havien reunit, un matí de diumenge, tres socis del vedat que portaven a un invitat, marsellès d'origen, encara que resident des de feia molt de temps a Barcelona, però que xerrava més que un gramòfon i deia cada mentida que feia caure d'esquena, com acostumen a fer els fills de la Cannebière.

A l'hora d'esmorzar, com és natural, la conversa va recaure sobre les aventures i les anècdotes de la caça.

Cada u va dir la seva, i quan el marsellès cregué arribat el seu torn, contà, amb una calma i un aplom completament britànic:

—Per cas curiós, el que em va ocórrer a mi caçant a Neuilli. Veig un porc senglar, li tiro, i on diran que el vaig ferir?

—Home, no ho sé!

—Doncs, miri: a l'orella dreta i la pota posterior esquerra!

Entre els caçadors es va alçar un chor de rialles iròniques.

—I les dos ferides d'un sol tret, no és això? — va interrogar un dels presents.

—Naturalment! — replicà el marsellès —. No veuen que quan jo li vaig tirar, el porc senglar s'estava gratant?

F. Orrolla

LA PULSERA

EN Quimet havia conegut al cine "Bohèmia" a una mecanògrafa que feia setmana anglesa i que aprofitava les tardes dels dissabtes i diumenges per anar-se a divertir un xic veient el programa del popular cine del carrer de Floridablanca.

Van intimar i, al cap de quatre o cinc setmanes, el xicot, que es veu que tenia ganes de mostrar d'una manera eficaç la seva simpatia per la damisella, li va regalar una pulsera formada per un aro d'or i cinc monedes de cinc naps del mateix preuat metall...

Ella va agrair el present amb un graciós somris i, en el moment de posar-se'l, cregué convenient remarcar:

—Però quan anem al cine, me la treure... Faria massa soroll...

G. Arlanda

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

LA HIGIENE, ABANS QUE TOT

ENTAMENT, sense presses, com una profesora d'amor que era i que volia donar-me la seva lliçó a tota consciència, la Glòria es despullava dintre la cambra de l'hotel moblat. Després de la seva faldilla plissada, curta quasi fins al genoll, que permetia a tot passavolant admirador fer-se càrreg de ço que eren aquelles pantorrilles adorables, després de la seva bruseta de gasa finíssima, quina transparència permetia endevinar de quin preciós parell de joies arrodonides era l'estoig, caigué la camisa, i el "sostén"... I, quan jo creia que havia acabat de despullar-se, vaig veure amb sorpresa que es treia les mitges, costum que, segons ha observat cert psicòleg de la casa, només tenen les dones de casa seva.

—I ara? — li vaig preguntar —. Per què et treus les mitges?

I la Glòria, que ja em dit que era una dona conciençada, em va respondre:

—Perquè vegis que duc els peus nets!

K. Briola

EL DUBTE

A Lilí esperava, aquella tarda, la visita d'un nou amant. Això la tenia la mar de capficada.

—Sembla que no està gaire contenta, la senyoreta — li digué la minyona, una morena quina

formosura hauria pogut convertir-la en una terrible rival de la seva mestressa.

—No gaire, noia! — féu, expansionant-se, la Lilí —. No sé com rebre al meu nou amic!

—Per què?

—Perquè si el rebo despullada, dirà que sóc una meuca, i sinó, em pendrà per un "quinto"...

Phar Balà

L'AMENÇA

ESCENA es desenrotlla en una torre de la Bonanova on s'està celebrant una festa mundana. Cercant un xic de repòs a l'enervant jazz band, que no para de tocar, unes quantes parelles han sortit al jardí.

Un dels "corridos" més acreditats que figuren entre els assistents a la festa, es dirigeix de prompte a la seva parella i li pregunta:

—Escolti, Suzy: què faria vostè si l'abracés ara mateix i li fés un petó?

La noia obre uns ulls tots esverats, i respon:

—Cridaria la mama!

El "corrido" resta un xic desil·lusionat. "No hi ha res a fer!" — pensa. L'escàndol seria majúscul... Mes la noia, en veure la torbació del xicot, abandona el seu posat seriós i somrient contesta:

—Però, seria inútil que la cridés, perquè aquesta nit no ha pogut venir de migranya que tenia i s'ha quedat a casa!

Bur Letta

EL MARIT INSOLENT

PER si la Pilar, la xamosa pubilla del matrimoni Guasch, es deixa acompanyar per un jove a la lliçó de solfeig, la seva mamà — quaranta cinc anys i encara moltes pretensions — li clava un escàndol de primera magnitud.

La Pilar es posa a plorar. El senyor Guasch, que té un cor d'àngel, s'acosta a la seva dona i, amb tó conciliador, li diu:

—Bé, dona! No siguis així! Tu també has sigut jove!

La senyora Guasch, vermella com un pebrot, es gira.

—“He sigut?” — pregunta —. Vaia unes insolències de dir-me!

Von Bent

EL PUNT DE VISTA

EN tot Barcelona no hi ha cap dona més atragada que donya Quitèria.

Ella és de la Junta d'una Societat Feminista, del Concell Administratiu d'una germandat per senyores, de no sé quin Institut d'aquells que organitzen recaptacions públiques amb flors o banderetes... A més d'això, li agrada córrer cines, tés dansants d'upa, abonos de teatres bé... En fi, que no té mai un moment.

Encara que va pels trenta cinc anys, és una “real hembra”, molt ben conservada i digna de tota mena d'homenatges galants.

L'altra tarda, corrent com una desesperada, un amic nostre la va trobar pel Passeig de Gràcia.

—On va, on va, tan de pressa, donya Quitèria? — va preguntar-li.

—Ai, dispensi! Vaig tan justa de temps, que no l'havia vist. A les cinc tinc una reunió amb varies amigues i ja són tres quarts...

—Vostè sempre tan enfeïnada...

—No me'n parli! Es pot dir que visc amb un peu a la Bonanova i un altre al moll!

—Així — respongué el nostre amic — vaig a assistir-me a pendre el vermut en un bar de la Gran Via...

—I per què? — preguntà donya Quitèria tota estranyada.

—Per què des d'allí disfrutaré de molt bones vistes...

T. Abalot

UN BOCAMOLL

ANAVA jo pel Paral·lel, acompanyat del meu amic Borrell, quan va passar, quasi tocant nos, la “Bella Guasita”, rumbista de l’“Apolo”, que se n'anava cap a la feina. Amb la més gran sorpresa, vaig sentir que em deia, recalcant bé els mots:

—Adéu, Antón!

Vaig restar bocabadat. Per què em saludava no més a mi, havent sigut durant molt temps amiga íntima d'en Borrell? No vaig voler preguntar res al meu amic i, un cop es va haver despedit de mi, cap a l’“Apolo” s'ha dit.

La “Bella Guasita” em va venir a saludar de seguida.

—Escolta — li vaig dir de primer antuvi —. Que no et parles amb en Borrell?

—No! — em respongué secament.

—I per què?

—Perquè és un bocamoll!

—I això?

—Figura't que total perquè vàrem viure dos anys plegats, va dient a tot arreu que jo he estat la seva “querida”!

Kit Xalla

MOTIU JUSTIFICAT

NERVIOSA, irritada, excitadíssima, la senyora de Colltou va cridar la seva minyona, la Conxa, una mosca que així que veia un home ja perdia el món de vista.

—Miri, Conxa — li va dir —: això no pot anar de cap de les maneres. Dissabte la vaig trobar amb un home a la cuina, diumenge a la tarda amb un altre, a la nit amb un altre, i ara l'acabo de sorprendre amb el que fa quatre. Vol fer el favor d'explicar-me com és, això?

—Molt senzill, senyora — respongué la raspa —. Es que el menjar és tan miser i els plats tan poc variats, que no n'hi ha ni un que vulgui tornar... Vostè em dona molts pocs diners per anar a plaça, sap? I els homes d'avui en dia són molt exigents...

K. Briola

MALA SENYAL

AQUELLA tarda, quan la senyora Mònica va anar a veure com estava la Lluïseta, la seva filla gran, que feia tres anys s'havia casat, la va trobar fonament preocupada.

—Què tens, filleta meva? Que no et trobes bé? — va preguntar-li carinyosament.

—Si... si...

—Si, si? No ho crec! Fas mala carota i quasi quasi em jogaria qualsevol cosa que has plorat.

—No en faci cas, mama...

—De què? De que hakis plorat? I per què has plorat? A ben segur, són coses del teu marit!

—En efecte! — confessà la Lluïseta.

—Què t'ha passat, amb ell?

—Que ja no m'estima com abans!

—Vols dir? I en què ho has conegut?

—En que aquest matí m'ha dit: “Lluïseta, trobo que comences a semblar-te a ta mare!”

Lluís VII

Conte premiat en el número passat:

LA SORT D'EN CAVALLE

LA DECLARACIO AMOROSA

FOU amb agradosa emoció que la Roser va rebre la lletra d'aquell xicot que feia més de quinze dies es passava totes les tardes fent el ximple davant del seu balcó, i en la que li declarava el seu amor.

La va llegir almenys deu vegades, fins a aprendre-la de memòria, i la va guardar al bagul de la roba, com una relíquia. L'endemà — això passava en diumenge — així que va arribar al taller on treballava, ho va explicar a totes les companyes.

—Oh! — deia —. I és molt respectuós! Acaba dient: "Esperant amb dalit la seva resposta, que si és favorable, em farà el més feliç dels homes, li besa respectuosament els peus. — Quimet."

La Mercè, una noia molt esvalotada que feia de "primera" en el taller, es va posar a riure com una boja en sentir aquells mots.

—De què rius? — preguntà la Roser, tota estranyada.

—D'aquest final! Trobo que no hi havia cap necessitat de rebaixar-se tan!

K. Umí

—Que està esperant al seu enamorat, senyoreta?

—No, senyor. Estic esperant al meu marit...

LES CONEIXENSES

L'ESCENA a la "Granja Royal". Una dama, elegantíssima, amb aspecte d'entretinguenda de preu, saboreja el té. En aquestes, un jove, molt distingit, afaitat, i amb "tenue" americana, se li acosta, respectuós, barret en mà...

—Bones tardes, senyora... Com està?

Ella allarga la mà, maquinalment.

—Molt bé... Moltes mercès...

Després, l'un i l'altre resten muts, com si no sapiguessin com renuar la conversa. Al cap d'un moment, ella es decideix:

—Vostè em perdonarà — exclama —. Però, com que una té tantes coneixenses...

Ell no compren.

—... resulta que ara no tinc el gust de recordar... — afegeix la dama.

—Ah!.. Si, senyora!.. Comprencl.. Comprencl Ja li aclariré de seguida... Per altra part, me'n faig perfectament càrreg... A mi em passa el mateix...

Llavors, un raig de llum sembla mondar el cervell de l'eleganta.

—Ara em recordo! Vostè és aquell jove tan simpàtic amb qui vaig sopar anit en un reservat!

Sis Tellet

Aquest número ha passat per la censura governativa

—Una altra amigueta, Rafel?.. Però, com rediables t'ho fas per contentar-les a totes?

—L'"Erotyl", fill meu, l'"Erotyl" que fa miracles!..

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTEN

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

DIMARTS va donar una conferència feminista el senyor Martínez Sierra, al saló d'actes de l'"Ateneu Barcelonès". Entre altres coses, l'autor de "Canción de Cuna", va dir que les dones i els homes havien d'ésser iguals en deures i en drets. Creiem que aquesta darrera afirmació és exagerada.

Perquè són els drets dels homes quelcom tan personal d'ells, que mai podran les senyores substituir-los amb res.

ooo

EN Joan de Figueras, que no sabem qui és, però que es veu que en qüestions de nandulandisme ha arribat molt més lluny de la seva vila natal, ha estrenat al popular teatre "Espanyol" un vodevil en tres actes que es diu: "Un barret que mai va sol".

No es tracta de cap barret de rialles, sinó d'un altre barret, que nosaltres ens posaríem al cap amb molt de gust i que, a més de fer riure, fa moltes altres coses, distretes i entretingudes, de les que vostès s'enteraran més detalladament si se'n van a "retratar-se" a la taquilla.

Hi han xistos molt enginyosos, situacions que van molt bé, una interpretació bona i a més, cada nit, un plé.

ooo

JA som campions d'Espanya!

Ja la gloriosa ensenya del "Barcelona" llueix un altre cop, victoriosa, damunt de les multituds entusiasmades.

Res no ha pogut contra els nostres valents equipiers!
Hip, hip, hurra!

I és que la colla del "Barça" en el món no té rival perquè domina la cossa i a tot arreu fica goal.

ANUNCI que hem llegit en un periòdic diari de la nostra ciutat: "Se necesitan señoritas que sepan bailar."

Això no tindria res de particular si es tractés d'algún professor, èmul del celeberrim Nadal. Però es dona el cas que l'adreça correspon a cert piset discret on es practica l'amor d'una manera intensiva i a preu un xic excessiu, és veritat, però que ve compensat pel confort de la casa i l'excel·lència del personal.

Tal vegada la mestressa en certs dies senyalats, deu voler que a n'els clients s'els hi dongui un té dançant.

ooo

AL "Pathé Cinema" s'ha estrenat una pel·lícula interpretada per aquell xicot tan maco, que entendreix a les senyores sensibles, que es diu George O'Brien.

El nou film, que està molt bé, i on hi han unes quantes escenes nandulandesques, especialment quan la gentil Felícia grapeja en George O'Brien, amb aquell entusiasme, tot i fent veure que el fa "posar" per un retrat, es diu "Carne de mar".

"Carne de Mar"? Quina carn deu ésser aquesta?

No arribem pas a esbrinar-ho i ho haurem de preguntar puix pot ésser un peix blau o un saborós bacallà.

ooo

S'HA estrenat al "Novetats", corregida, augmentada i retocada, la revista d'en Benlloc i l'Aulí, titulada "Arco. Iris".

Després de la que es preparen per fer l'assaig general d'una que durà per títol el de "Aurora Boreal".

L'Afarta Pobres

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU
on hi trobarà els millors
Café-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Afonia

Ronquera

Venda:

SEGALA i FARMACIES

¡Vosté no ho creu!! Doncs es cert

que la única clínica benèfica que per mitjà de la Iguala curarà ràpidament les seves malalties secretes (vies urinàries) **COMPLETAMENT GRATIS** sense abonar un cèntim per les visites, està en el carrer PORTAFERRISA, 4, principal (entrada pel carrer Roca). Visiteu-nos de sis i mitja a vuit, els dies feiners i vos en convencereu.

CLINICA MODERNA

VIAS URINARIAS - AVARIOSIS - PIEL
Laboratorio de Análisis - Diatermia
 Riera Alta, núm. 2, entresuelo, de 6 a 9. Esquina Carmen

2 Ptas.
visita

MAISON MEUBLE

(VERDURA)
 Carrer de Barbarà, 27
 Ascensor

Tèlèfon 3221 - A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)
 Porta de Santa Madrona, 6
 al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4688 - A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

VILLA IVONE

CALLE CARRIL, 46

Magníficas habitaciones con agua corriente
 Abierta día y noche — Entrada para autos
 Tranvía 58 Muntaner y Ferrocarril Plaza
 Cataluña hasta Apeadero Muntaner
 BARCELONA — (San Gervasio)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!

Passen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un sal-avides per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pots que ensepeguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES

si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la LOTION LADIL que la trobareu per DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmaci

DEMANEU al "vostre" quiosker:

El dimecres: LA NOVELA — FRIVOLA

El divendres: EL CUENTO CLASICO

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales
 ABIERTO DIA Y NOCHE
 — Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!!

¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** pueden curarse sin ser notada su enfermedad con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica

Numerosos certificados médicos

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Baltá, Rambla Cataluña, 1. — Sarrias, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Carmen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—El senyoret Enric, així que la va veure, ja m'ho va dir: "Per-fúmela, noia!"